

РЕШЕНИЕ

№ 6208

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8679** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. Г., търсещ закрила от И. срещу решение № 1858 / 19.08.2020 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Конкретно сочи, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая, с което е допуснато нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ. Твърди се, че в решението липсва цялостна преценка на настоящата обстановка в И., поради което преценката на бежанската история не е обективна.

Искането до съда е за отмяна на акта като незаконосъобразен. В съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез представител по пълномощие адв. И. поддържа жалбата си. Не се претендират разноски.

Ответникът, председателят на ДАБ, чрез процесуален представител юрк. Р. отрича основателността и доказаността на жалбата. Излага подробни аргументи в съдебно заседание за липсата на лична заплаха към жалбоподателя. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Според участващия в производството представител на СГП жалбата е основателна и доказана, като изразява становище, че налице предпоставките за предоставяне на международна закрила.

Административен съд София - град като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба, рег. № РД09-ВР-66 от 22.01.2020 г. на отдел „ПМЗ-кв. „Военна рампа”, РПЦ-С., жалбоподателя Д. Г., роден на 12,12,1988г. в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност–персиец, вероизповедение-шиит, семейно положение-женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени въз основа на представени лична карта и шофьорска книжка в оригинал, издадени от Ислямска република И.. На жалбоподателя е съставен регистрационен лист, с приложение като жалбоподателя е получил и копие от Указания, относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията.

С покана рег. № УП-6189/22.01.2020-г. Д. Г. е поканен на интервю на 29.01.2020г., в 9:00ч. От протокол рег. № УП-6189/29.01.2020г. се установява, че на посочената дата интервю не е проведено. След повторна покана, рег. № УП-6189/ 29.01.2020г., на 04.02.2020г. с кандидата, с участието на преводач от и на персийски език И.З. е проведено интервю по Глава шеста, Раздел Първи, чл. 63а от ЗУБ, резултатите от което са отразени в протокол № Уп-6189 от 04.02.2020г. Жалбоподателят е заявил, че е напуснал страната си на произход, легално, в края на месец ноември 2019г., с виза за България.Пътувал с автобус до Турция,където стоял три дни.Влязъл в България с автобус от Турция . Преди да подаде молбата си за статут се настанил за две седмици в хотел в С.. Бил настанил, не се чувствал добре. Твърди, че след пристигането си в С. е загубил международния си паспорт. Мотивирал молбата за закрила, като разказал че в края на 2019г., веднъж, когато бил на съвещание , заедно с колегите си във фирмата, в която работил в [населено място], видяли хора които протестирали срещу повишаването на цената на бензина и решили да се включат в протеста, защото подкрепяли исканията. По време на протеста четиримата му колеги били арестувани от полицията, а той успял да избяга с мотор. Отишъл при свои роднини, за няколко дни. След като протестите поутихнали се завърнал при съпругата си в дома си Започнал отново да ходи на работа. След няколко дни съпругата му се обадила и му съобщила, че в дома им, по пощата е пристигнало уведомление от полицията да се яви ,за да даде обяснение. Жалбоподателя заявил, че много се уплашил, приканил съпругата си да отиде да живее при баща й, а той отишъл при негов приятел и се свързал по телефон с адвоката си. Адвокатът го посъветвал да напусне И., като му обяснил, че разполага с два месеца до задържането и явяването му в съда. Предложил да му уреди виза срещу заплащане от 4000 евро. След две седмици жалбоподателят отишъл в посолството на Република България, където получил виза. Не е бил арестуван в И., но след като пристигнал в С., разбрал от адвоката си в И., че има призовка за съда. Не се явил на делото, което все още не било приключило. Приятелите, с които бил на протеста били задържани и мислел, че са в затвора и са го издали. Заявил, че има недвижима собственост в И. и хубава работа, но е в България, защото не е сигурен за живота си. Искал да остане тук и да работи, да

дойдат жена му и детето му. Заявил, че се страхува, че тъй като не се е явил в съда и е участвал в протести и ще му бъде наложено тежко наказание.

С решение № УВР-7/05.02.2020 г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Решението е обжалвано от жалбоподателя пред АССГ и с Решение № 2599 от 20.05.2020г., постановено по адм.д. № 2162/2020г. е отменено ,като преписката е върната на интервюиращия орган за произнасяне със становище по чл.74 от ЗУБ.

В хода на това съдебно производство жалбоподателят представил ксерокопие на съдебно решение “ Присъда“, издадена на 15.01.2020г. от съдия Х. Н., в 20-ти отдел на Революционен ислямски съд-град Т., придружена с превод на български език, с която Д. Г. за действия „богохулство (вероотстъпничество), посредством поругаване на безгрешните имами и ислямската религия, чрез поместване на богохулни текстове, отпечатване на карикатури и снимки в социалните мрежи“, съотносими към чл.262 от Ислямския наказателен кодекс, е осъден на смърт. Съдът се е позовал и на миналото на „обвиняемия по отношение на последните бунтове“. В решението е посочено, че подлежи на обжалване в рамките на 20 дни от датата на известяване. Жалбоподателят е заявил, че е получил присъдата в С.,от съпругата си по електронен път , в PDF формат.

Оспорващият е представил документа и пред ДАБ, като по време на проведено с него интервю ,обективизирано в протокол № УП-6189/11.06.2020г., с участието на преводач от/на персийски език и в присъствието адв. Т.И. заявил новите обстоятелства , а именно: Преди около година „възникнала една ситуация“, за която той не разказал на първото интервю на 04.02.2020г. В И. участвал в дейност, която се изразявала в публикации в интернет платформи , които разяснявали правата на иранците и как властите използват религията за да промиват мозъците на хората. Било образувано дело, по което били проведени четири заседания. Той не се явявал лично пред съда. Упълномощеният от него адвокат М. Н. успял да убеди съда, че жалбоподателят не е участвал в тези действия и не е публикувал нищо в интернет. Преписката била приключена и той не бил осъден. Жалбоподателят не отишъл да си получи решението на съда след приключване на заседанията. Според него, след като напуснал И., в края на 2019г. и след участието му в протестите срещу цената на бензина ,преписката по това дело била възобновена и била издадена „смъртната присъда“. Уточнил, че визата му била издадена като представил покана за частно посещение в Република България, от лице, което не познава, но и му съдействал иранец, общ за двамата познат- А. Н.. Заявил че, не знаел че този иранец се намира в България.

По преписката са приобщени справки, с вх. № МД-52/17.01.2020 г и с вх. № МД-47/24.01.2020г. относно правото на свободно движение, паспортен режим – излизане и влизане в И. и с вх. № МД-273/20.05.2020г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Последната предоставя информация относно общото положение в Ислямска република И., данните от същите са анализирани в обстоятелствената част на оспорения акт. В хода на съдебното производство е приложена и актуална справка вх. № МД-475/02.09.2020г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ ,от която става ясно, че Ислямска република И. не е засегната от международен въоръжен конфликт, нито съществува вътрешен такъв, а равнището на сигурност за гражданите е сравнително спокойно. Справките са съставени съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на

информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края на документа.

От информацията представена на ДАБ от ГД“Гранична полиция“, с писмо, изх. № УРИ 328303-809/17.06.2020г. се установява че жалбоподателят е влязъл на територията на Република България с цел гостуване през ГКПП Капитан А. шосе, на 04.01.2020г., в 23.21ч., като пешеходец.

По подадената молба е изготвено становище на К. П., младши експерт в РПЦ-С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящото производство решение № 1858/19.08.2020г. на зам. председателят е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Г.,на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 във вр.с чл.8 и чл.9 ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството бежанска история на чужденеца за статут и е приел че същата е противоречива и нелогична, поради което е и недостоверна и измислена единствено с цел получаването на закрила. Приел е, че не може да се направи извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и че в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Преценил е, че по отношение на Д. Г. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. След анализ на информацията по справките на дирекция "Международна дейност" при ДАБ е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Административният орган е посочил, че от справките е видно, че насилието в И. не е безогледно, а спрямо заявителя не са налице основания да се счита, че съществува реален риск от тежки посегателства. Приел е и че по отношение на чужденеца не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ., както че посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в България,не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9,ал.8 от ЗУБ.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 87 ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Решението е постановено от компетентен административен орган– зам. председателя на ДАБ при МС, на когото със заповед № РД 05-392/30.06.2020г., на осн. чл.52 от ЗУБ, председателят на ДАБ – МС е делегирал правомощията си по чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е поставено в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила. Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на чужденеца като кандидат за международна закрила. Разяснена и осигурена му е възможността да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба вх. № ВР-66 от 22,01,2020г.до председателя на ДАБ с

искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца, пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Той е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с извършване на регистрацията на жалбоподателя е връчен екземпляр от Указанията относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията в хода ѝ; последиците при неспазване на неговите задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество. Не се твърди и не се установява интервюирането на търсещия закрила да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на което оспорваният, е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода му и е преценена сигурността му.

Решение № 1858/19.08.2020г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата по произхода му. Взети са под внимание изтъкнатите от него факти, оценена е в достатъчна степен общата обстановка в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираните в решението справки.

Преценявайки основателността на молбата с оглед изложените от кандидата причини за напускане на страната по произход, които не обосновават страх от преследване, насилие или нечовешко отношение, зам. председателят на ДАБ правилно е приел, че молбата е неоснователна в частта относно предоставянето на статут на бежанец. Не са налице сочените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие на материалноправните разпоредби. Обоснован и напълно кореспондиращ с събраните доказателства по делото е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Безспорно се установи от доказателствата по делото, че жалбоподателя е планирал, организиран и напуснал И. легално. Подал е в посолството на Република България

заявление за издаване на виза, придружена с покана от български гражданин за частно посещение в РБългария, с № 1695 от 29.11.2019г. и самолетна резервация. По аргумент от общо достъпната информация в електронната страница на министерството на външните работи на Република България относима към процедурата за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, съдът преценява като недостоверни твърденията на жалбоподателя ,че едва след участието му в протестите срещу цената на бензина през м. октомври-ноември на 2019г. се е почувствал застрашен от задържане от полицията и евентуално осъждане и решил да напусне И.,като за целта дал 4000 евро подкуп и адвокатът му е съдействал да му бъде издадена виза. След подаване на молбата за закрила, по време на проведеното интервю на 04.02.2020г. е разказал, че никога не е бил арестуван или осъждан в И. до момента на излизане от страната, както и не е бил политически ангажиран. Не е твърдял да е бил обект на физическо насилие или репресии, дискриминация, поради неговия пол, раса,религия или националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Съдът обаче не споделя съображенията на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Видно е от приетото в хода на адм.д. № 2162/2020г.по описа на АССГ съдебно решение “ Присъда“, издадено на 15.01.2020г. от съдия Х. Н., в 20-ти отдел на Революционен ислямски съд-град Т., ,придружено с превод на български език,жалбоподателя Д. Г. за действия „богохулство (вероотстъпничество), посредством поругаване на безгрешните имами и ислямската религия, чрез поместване на богохулни текстове, отпечатване на карикатури и снимки в социалните мрежи“, съотносими към чл.262 от Ислямския наказателен кодекс, е осъден на смърт.

От друга страна, видно от представените от самия административен орган справки № МД-273/20.05.2020 г.,и с вх. № МД-475/02.09.2020г. относно актуалното обществено-политическо състояние в И. , най-значимите, свързани с човешките права проблеми в И. са строгите ограничения, налагани върху гражданските права и свободи и върху свободата на събранията, на сдружаване, на словото, на религията и на пресата. Други проблеми с човешките права включват злоупотреба със справедлив процес в съчетание с използване на смъртното наказание за престъпления, които не отговарят на изисквания за налагане на такова наказание, случаи на жестоко, нечовешко и унизително отношение или наказание и т.н. В документа е посочено, че иранското законодателство предвижда смъртно наказание в случаи на „действия срещу сигурността на държавата”,mohareben/термин,подлежащ на разнообразни интерпретации,включително „водене война срещу Б.”/, fısad fil-arz /”корупция на земята”,включително вероотстъпничество или ерес/, „обида срещу високопоставени длъжностни лица”, „обиди срещу паметта на имам Х. и срещу върховния лидер на Ислямската Република” и т.н.

Съдът приема за безспорно установено, че в Ислямска Република И. съществува смъртно наказание за обида към религията или към личността на религиозни лидери. По време на проведеното интервю на 11.06.2020г. Д. Г. е заявил, че основната причина за търсене на международна закрила е обстоятелството, че се страхува да се върне в страната си по произход ,защото след като е напуснал И. е осъден на смърт.Съдът дава вяра на изложеното от жалбоподателя по време на това интервю и не споделя извода на административния орган, че беженската му история е недостоверна и измислена единствено с цел за получаване на закрила.

По силата на чл. 2, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея.

Съгласно б. „е“ от същата норма, „лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство, които не отговарят на условията за бежанец, но за които има сериозни основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в държавата на произход, или в случай на лице без гражданство — в държавата на предишното му обичайно пребиваване, биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, и по отношение на които не се прилага член 17, параграфи 1 и 2, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрилата на тази държава.

В случая е безспорно, че Д. Г. се намира извън държавата си по произход и поради извършени от него действия има опасения, че завръщайки се там ще бъде подложен на тежки посегателства са, които могат да бъдат смъртно наказание или екзекуция или изтезание или нечовешко или унизително отношение, или наказание, наложено на молител в държавата на произход.

Безспорно е и че представената осъдителна присъда не била оспорена по реда на чл.193 от ГПК от ответника при представянето и от жалбоподеля в хода на производството по адм.д. № 2162/2020г.по описа на АССГ и съдът приема, че същата е официален свидетелстващ документ, имащ обвързваща доказателствена сила, досежно фактите и обстоятелствата, обективирани в него. Тоест, следва да се приеме за установено както от административния орган така и от съда, че жалбоподателят е бил осъден на смърт в И. за действия „богохулство (вероотстъпничество), посредством поругаване на безгрешните имами и ислямската религия, чрез поместване на богохулни текстове, отпечатване на карикатури и снимки в социалните мрежи“. Съдът взе предвид и решение по дело № 52589/2013 М.А. v. S., влязло в сила на 18.02.2015 г., по което Европейският съд по правата на човека е имал възможността да разгледа и да се произнесе по почти идентичен казус, като понастоящем разглеждания.

В мотивите си ЕСПЧ посочва, че следва подхода, установен по делото С. срещу Италия, намирайки, че всяка страна по Конвенцията има задължение да прецени, дали връщането на незаконно пребиваващо лице на нейна територия в страната му по произход няма да доведе до нарушение на чл. 3.

В разглеждания казус е безспорно е, че ако жалбоподателят е осъден на смърт, то това би се разглеждало като нарушение на чл. 3 от Конвенцията. Съществува реална възможност при завръщането му в И. да бъде проверен от властите и в случай, че решението на съда е влязло в сила, то присъдата ще бъде изпълнена. Цитираните справки относно актуалното обществено-политическо състояние в И., дават основание да се приеме, че кандидатът ще бъде изложен на нечовешко и унизително отнасяне и на риска да бъде екзекутиран.

В посоченото решение ЕСПЧ посочва, че в тежест на националните административни органи е да докажат, че представените като копия документи са неистински, а не да

основават изводите си на хипотетични предположения, че такива документи могат да бъдат лесно фалшифицирани. Според съда в С., този подход не отчита особеното положение на лицата, търсещи убежище и техните особени трудности в осигуряването на пълно доказателство за преследването в родните им страни.

Съдът приема и , че за съществуването на присъдата оспорващият е разбрал след идването си България и е разказал за това подробно в производството по адм.д. № 2162/2020г. и в проведеното интервю на 11.06.2020г. Правдоподобно звучи и обяснението, че е узнал за решението на съда след като съпругата му го е изпратила по електронен път. При представянето на документа, оспорващият, според съда е направил всичко, според положението си за да обоснове неговата истинност и така да докаже твърдените факти. Определената на жалбоподателя присъда не може да се счита за недостоверна, в контекста на общоизвестни факти за наказателната система в И., където обидата срещу представители на държавната власт, на религията и на религиозните лидери се наказва със смърт. Според съда е необходимо, най-малкото, българските власти да изискат по официален дипломатически път от Република И., данни относно това, дали такава присъда е издавана срещу Д. Г., и ако да, какви са възможностите за реалното ѝ изпълнение.

Настоящият съдебен състав намира в контекста на изложеното, че дори при индиция за наличие на възможност от налагане на смъртно наказание, оспорващият не може да бъде върнат в страната си по произход. Това е така, защото чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, към която Република България се е присъединила като цивилизована европейска страна, защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание и налага абсолютна забрана на всяко връщане на лице, изправено пред действителен риск от отнасяне, което ѝ противоречи. Съгласно тази норма, държавата носи отговорност, когато е извършено експулсиране, в случаите когато засегнатото лице ще е изложено на реален риск от изтезание или унижително отношение или наказание.

Това разбиране е развито от ЕСПЧ още в решението по дело № 14038/88 S. v. the U. K.. Съдът посочва, че чл. 3 не предвижда изключения и не може да бъде дерогиран на основание чл. 15 по време на война или извънредно положение. Тази абсолютна забрана на изтезанията и на нечовешкото или унижително отнасяне или наказание показва, че чл. 3 е израз на една от основните ценности на демократичните общества, обединени в Съвета на Европа. Решението на една договаряща държава да върне в държавата му по произход лице, осъдено там за извършено престъпление може да повдигне въпрос по чл. 3 и така да ангажира отговорността на държавата по Конвенцията, когато са били изложени сериозни основания да се смята, че ако това лице бъде върнато, то ще бъде изложено на действителен риск от изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или смъртно наказание.

При неизпълнение на очертаните от ЕСПЧ задължения, Република България би рискувала да бъде осъдена за нарушение на Конвенцията, което основателно би накърнило авторитета ѝ на правова държава, спазваща върховенството както на националните си закони, така и на ратифицираните от нея международните актове.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут следва да бъде уважена, като делото се върне като преписка на председателя на ДАБ-МС за постановяване на ново решение, чрез което на оспорващия се предостави субсидиарна закрила на основание чл. 9, ал. 1, т. 1

и т. 2 от ЗУБ.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г., гражданин на И. решение № 1858 / 19.08.2020 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта, в която на търсещия международна закрила е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

ИЗПРАЩА преписката в отменената част на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България за ново произнасяне по подадената от Д. Г., гражданин на И. молба за международна закрила при съобразяване с указанията на съда, дадени в настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г.,гражданин на И. срещу решение № 1858 / 19.08.2020 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта, с която е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: